

стове и нагласилъ пъть правъ като конецъ. По пътя наковалъ желѣзо, а възъ желѣзо-то поставилъ желѣзны кола съ машинѣ, съ коминъ, съ котелъ и съ пещъ. Въ пещъ-тѣ турять дърва или въглища, въ котела ври водѣ, и пара-та отъ неѣ кара кола-та безъ коне, и така бързо, щото съ никакъвъ конь не може ся стигнѣ; толкова скоро щото на день зима до сто часове пъть. Желѣзны-ты кола вървятъ по *желѣзо*, шюмятъ, пищятъ, и уморяване не знаѣтъ, заператся само дърва и водѣ да зиматъ. Такывы кола вървятъ цѣль рядъ, закачени едны за другы: едны пълны съ стотины людѣ, а другы натоварены съ много стокѣ.

Какъ ходи човѣкъ по водѣ.

Човѣкъ не може яко да плува: колко и да ся учи, па не може плувá нито като рака. „Тая работа не е лесна!“ помислилъ си човѣкъ: издълбалъ отъ дърво черникъ, издѣлалъ лопаты — и тръгнѣлъ по водѣ-тѣ.

Омръзнѣло човѣку да махѣ съ лопаты: махашъ-махашъ па запрѣшь; а погледнешъ пакъ не си отыпль далечъ. Какво да ся прави? И помислилъ си човѣкъ: защо той вѣтьръ напраздно да ся развѣва по свѣта да вдига прахъ по пѣтища-та, да докарва вълны по море-то и да кара облаци-ты по небо-то?